

Стасъ и Нелли при слона.

(Продължава от книжка 6.)

Веднажъ, когато Стасъ бѣше на ловъ, а Кали ловѣше риба задъ водопада, Нелли реши да отиде при падналата скала, която затваряше тѣснината. Заета съ обѣда, Меа не забеляза, кога се отдалечи момичето. То, като събираше цвѣтя по пътя между скалитѣ, се приближаваше къмъ слона. Като слѣзе долу, намѣри се предъ самата скала. Тя стоеше на мѣстото си огромна и както и по-рано затваряше тѣснината. Но Нелли забеляза, че между скалата и стената имаше такъвъ широкъ проходъ, че даже възрастень човѣкъ можеше лесно да мине. Момичето се поколеба за минутка, но следъ това се промъкна. Тамъ имаше завой.

— Ще мина още малко, — помисли Нелли, — ще се скрия задъ скалата, ще погледна само веднажъ слона и ще се върна. Той нѣма да ме види.

Като разсърждаваше така, тя направи нѣколко крачки нататък и стигна до едно мѣсто, дето тѣснината се разширяваше изведнажъ. Оттукъ тя видѣ слона. Той стоеше гърбомъ къмъ нея, бѣше потспилъ хобота си въ водата и пиеше. Това ѝ придаде смѣлость. Като се притискаше до стената, тя направи още нѣколко крачки, следъ това още нѣколко. Изведнажъ грамадното животно обърна глава, за да си полѣе хълбоцитѣ и, като видѣ момичето, трѣгна къмъ него.

Нелли се изплаши страшно. Но да бѣга назадъ бѣше невъзможно. Тя се спрѣ, направи колкото можеше по-грациозень поклонъ на слона. Протегна къмъ него ржчицата си съ цвѣтята и каза съ треперящъ гласъ:

— Здравей, мило слонче! Азъ зная, че ти нѣма да ми направишъ нищо лошо. Но азъ имамъ само тѣзи цвѣтѣнца.

Великанътъ се приближи, протегна хоботъ, взе отъ ржчицата на момичето цвѣтята, сложи ги въ устата си, но веднага ги хвърли. Навѣрно не му се харесаха. Нелли видѣ надъ себе си хобота, който ту се извиваше като огромна змия, ту се протѣгаше напредъ. Той докосна отначало едната ѝ ржчица, следъ това другата. После дветѣ ѝ рамене и най-сетне почна ласкаво да се клати насамъ-натамъ.

— Азъ знаехъ, че нѣма да ми направи нищо лошо, — повтаряше момичето, макаръ че страхътъ не бѣше я още напусналъ. Слонътъ отметна назадъ грамадниѣ си уши, свиваше и разтягаше хобота си и радостно мурликаше, както правѣше всѣкога, когато момичето се приближаваше до пропастьта.

Тѣ стояха сега единъ срещу другъ. Той огроменъ, приличащъ на кѣща или скала, а тя — трошица, която може да смаже съ едно движение, даже не отъ злина, а просто огъ недоглеждане.